

We moeten er niet onnozel over doen: er heerst een zekere nervositeit aan de voet van de kabelbaan van de Aiguille du Midi, in het centrum van Chamonix in de Franse Alpen. Het is tien voor acht 's ochtends, spitsuur. Dit keer geen gewone skiërs die drummen om zo snel mogelijk naar 3800 meter hoogte te worden geschoten, maar wel stuk voor stuk stevige sportievelingen die gepakt en gezakt zijn alsof ze in één ruk de Mount Everest op willen. Zoveel ingesnoerde adrenaline geeft ons plastic benen. Wat staan wij, Laaglanders, tussen dat bergvolk te doen?

OM U TEGEN TE ZEGGEN

Patrice Richard is onze gids. Hij lijkt op een kruising van een Engelse lord en een uit getaand leer opgetrokken alpenboer. Of we elkaar zullen tutoyeren, vragen we, om - figuurlijk alvast - het ijs te breken. "Ben, je suis assez Français dans ces choses", luidt het antwoord. *Vous* dus. De leden van de selectie Compagnie des Guides de Chamonix-Mont Blanc staan op hun strepen. Strepen die ons veiligheid moeten geven. Wat opvalt: een gids zonder helm. "Een helm, dat is tegen meteorieten", antwoordt de lord laconiek.

Met het stijgen van de meters ontdooit de berggids. Het is deze winter al de veertigste keer dat hij klanten meeneemt op die wereldberoemde daguistap, de afdaling van de Vallée Blanche. Dat is een afdaling die vanop de Aiguille du Midi (3842 m), aan de zuidzijde van de 4810 meter hoge Mont Blanc, over gletsjergebied en door séraczones tot aan Montenvers (1913 m, bijna 2000 meter lager dus) loopt. Als er voldoende sneeuw ligt, kan je zelfs helemaal doorskiën tot in Chamonix (1000 m). Goed voor een *hors piste*-afdaling van goed twintig kilometer.

SMALLE GRAAT

Terwijl we op 3842 meter naar lucht happen en een koffie doorspoelen in de kleine bar die Laaglanders nog even in de waan wil laten dat ze in de bewoonbare wereld zijn, toont Patrice Richard ons de omliggende toppen. Niet alleen figuurlijk, maar jammer genoeg ook letterlijk een adembenemend decor. Liefde voor het hooggebte dreef de Bourguignon Richard een halve eeuw geleden naar Chamonix. Nog steeds fonkelen zijn ogen als hij zoveel robuuste schoonheid mag aanschouwen en met zijn klanten kan delen.

Maar we moeten verder. Naar beneden. Een ijzig smalle sneeuwgraat blaft ons brutaal in het gezicht als we het korte toptunneltje buiten komen. Pas 's avonds zullen we beseffen dat die allereerste meters van de Vallée Blanche meteen ook de moeilijkste zijn. We spannen ons in een touwgroep samen en dalen stapje voor stapje de graat af. Het is glad, een vast touw moet ons enige houvast bieden. Zo'n honderd meter dieper plooit de graat zich terug en komen we op een plateau aan. De natuur heeft haar eerste selectie gemaakt. Wie hier geraakt is, mag verder.

ALMAAR NAAR BENEDEN

De afdaling van die immense ijszee zelf is één brok puur genot. Genot dat uren duurt. We laveren langs de noordkant van de Gros Rognon, een van de vele indrukwekkende granieten rottoppen die hier als kruimels achteloos door het Mont Blanc-massief gestrooid liggen. Hoe druk het een halfuur geleden nog was op de topgraat, zo rustig en zo stil is het hier nu op die onmetelijke ijsvlakte van de Glacier du Tacul.

We luisteren naar Richards woorden. Wat hij dan zo uniek vindt aan de Vallée Blanche? "Nergens anders kan je zo snel en zo makkelijk in een absoluut alpiene omgeving geraken. De afdaling is een mythische tocht door een onbeschrijflijk mooi bergdecor die je terugbrengt naar je beginpunt. Chamonix-Chamonix in goed vijf uur." Of hij het na meer dan dertig jaar gidsen niet een beetje welletjes begint te vinden, vragen we hem terwijl we de eerste hoogtemeters over harde, ijzige sneeuw naar beneden glijden? "Elke keer is anders. Akkoord, dit is mijn job, maar ik heb de bergen nog geen twee keer op dezelfde manier gezien. Ook voor mij is het steeds visueel smullen." Wel geeft hij toe dat het begin van zo'n afdaling

